

forpøriat ogsaa er for det ærede Medlem, thi det ærede Medlem erklærede, at der var afbillige af disse Bevillinger, som han kun havde stemt imod af finantsielle Grunde.

Berg: Det ærede Medlem gjentog vel 10 Gange, at hvis jeg havde læst hans Udtalelser, vilde jeg have faaet den og den Opfattelse, Forklaring og Dplysning. Derom kan jeg ikke sige Andet, end at jeg har i Grindring og paa anden Maade en hel Blomsterfamling af Udtalelser af det ærede Medlem i al den Tid, han har siddet i Rigsdagen, og det er mig en stor æsthetisk Nydelse at læse disse Udtalelser; thi de spille i alle mulige forskjellige Farver, saa de kunne kun fryde Diet, og hvis man kunde høre Foredraget, Dret med, men det har just ikke overbevist mig om, at jeg for at faae paalidelige Dplysninger først skal gaa til den Kilbe, saa det maa det ærede Medlem ikke forlange af mig. Det er bedre, at vi holde os ligefrem til Sagen. Altsaa først Spørgsmaalet om Bevillingen til Kanonerne. Der er jeg enig med det ærede Medlem, det sagde jeg jo, at hvis vi bevilge iaar, hvad vi hør, bliver det benyttet i Kraft af Bevillingen, og dermed er Sagen færdig, og det er efter min Mening en Feil fra Regjeringens Side, at den har gjort nogenformelst Forandring deri; men da det heldigvis er overlaaet, er den Sag jo i Orden. Men det ærede Medlem siger: Hvad vilde være bleven Følgen, hvis vi ikke bevilgede dem paa Finantsloven, saa kunde Pengene jo ikke blive udgivne. Hvorledes er det at forstaa? Det ærede Medlem vil naturligvis ikke, at Regjeringen skal staa ligeoverfor en afsluttet Kontrakt, en gyldig Kontrakt, en af Rigsdagen billiget Kontrakt, saaledes at den, naar denne er endelig oplyst, bryder den, det vil det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem veed altsaa meget vel, at det kunne vi ikke vilde, vi ville ikke nedværdige Statsmagten paa den Maade. Altsaa den Bevilling, som kan anvendes, naar den nu staaar paa Finantsloven iaar, vil blive udgivet antagelig i Foraaret 1882, men til den Tid vil Bøbet ogsaa blive udgivet, selv om det ikke kommer til at staa paa Finantsloven. Det er det, Ministeriet meget godt veed og trostigt kan gaa ud fra, det indrømmer jeg, og det vil jo afhænge af Ministeriets Sjøn, om det til næste Aar forlanger Bevillingen paa Tillægsbevillingsloven eller paa Finantsloven, som hvis den ikke bliver endelig færdig den 1ste April, bliver afløst i dette Stykke af en midlertidig Lov, i Kraft af hvilken en saadan nødvendig Udgift kan blive afholdt. Saaledes staaar det sig med denne Bevilling, at Pengene maa staffles bevilgede tilveie til samme Tid, hvad enten det staaar her eller der, og det giver som sagt netop Karakteren af det nye Tilbud. Med Hensyn til dette, saa sagde den ærede Ordfører jo ved 2den Behandling, at der kun var Tale om en

sielbliffelig finantsiel Grændse, om en Talgrændse for Finantsbudgettet. Saa, saa kan jeg begribe, at hvad vi have talt om ved 2den Behandling, har Intet at betyde paa dette Punkt af Finantslovsforlaget, og nu hører jeg ogsaa, at det ikke skal have videre at betyde, hvad vi have talt om ved 3die Behandling. Da dette nu er et af de mest brændende Punkter paa Finantsloven, kan jeg ikke skjønne rettere, end at det betyder, at vi baade ved 2den og 3die Behandling skulle tale hen i det Blaa, uden at det har noget at betyde, hvilke Resultater vi komme til. Den ærede Ordfører siger, at det er ligegyldigt, det er kun en finantsiel Grændse, Sagerne selv lade sig ikke saaledes diskutere. Mig forekommer det imidlertid, at det ærede Medlem skulde tage. Sagerne selv; hvilke der kunne opsættes, og hvilke der kunne bevilges, og skulde de 925,000 Kr. i Genhold til deres eget indre Indhold bevilges, altsaa de aller fleste Forslag paa Krigs- og Marineministeriet, ere de nødvendige ifølge deres eget Indhold, kan jeg ikke indse, at det er forsvarligt fra de Herrer's Side at ville negte dem og opstille saadan kunstig Grændse, som det jo er fra de Herrer's Side efter den sværende Betydning, de give Kanonbevillingen, men som sagt det bliver deres egen Sag. — Med Hensyn til Fremgangsmaaden har jeg et Par Ord at sige, og det er, at den ærede Ordfører paany fortæller en Fabel om de hemmelige Forhandlinger om de 6 Kanoner, hvilken Historie noksom er dementeret, og som er greben ud af Luftten, men det tilgiver jeg den ærede Ordfører, det maa han have Anlæg for. Jeg siger, at man kan forvise sig om, at de Forslag, man stiller, have Betydning ved den endelige Afgjørelse paa Finantsloven paa to Maader. Den ene er i Kraft af Udtalelserne ved den Slutningskonference, som Udvalget har med Ministeriet, og den anden er i Kraft af det Logiske, det Fornuftige i de Forslag, som man stiller, i Genhold til den givne politiske Situation, men i begge Tilfælde kan man forud forvise sig om, at det, man faar vedtaget paa denne Maade, bliver Finantslov. Det er lykkeligdes Folkethinget i de to foregaaende Aar; de Herrer siger jeg nu, have gjort mislykkede Forsøg. Jeg bebrejder ikke de Herrer Mangel paa Aabenhed i dette Tilfælde, det kunde aldrig falde mig ind, thi jeg siger, at det er meget smukt af de Herrer, at stille deres Forslag op og forlange en Erklæring, og naar de have faaet den, saa tage deres Forslag tilbage; det er ikke det, jeg bebrejder dem, men jeg henstiller til de Herrer's nærmere Overveelse, om deres Klogskab i dette Stykke staaar i et passende Forhold til deres Aabenhed.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg tror, at ved Forhandlingerne her i Salen staaar Klogskab og Aabenhed altid i et saabant Forhold til hinanden, at hvad der er mest aabent er ogsaa det Klogeste. Jeg tror, at de logiske